

jo en halvt utilregnelig Fusentast. Og Nanny mangler ikke Forstand. — Desuden rejser han jo nu, og dermed ophører sagtens vort Bekendtskab med ham.“

„Jeg har nu den Tro, at det vil trække ud med den Rejse,“ sagde Jakobe efter nogen Tavshed, — hun sad tilbagelænet i Sofahjørnet ved Siden af Moderen og saae ud for sig i en egen mørk Grublen.

„Kære Barn, hvad kan du vide om det?“

„Aa, jeg er da ikke blind, Mor! Fra det første, jeg saae det Menneske her, var jeg klar over, hvad han kom her for. Og han er vist ikke af dem, der saa hastig opgiver, hvad de har sat sig i Hovedet. Det siger jo ogsaa Ivan om ham. Hvad der ellers kan være at udsætte paa ham — og der er jo tilstrækkeligt endda! — noget af en Karakter synes han virkelig at være.“

Fru Salomon smilte lidt.

„Jeg tror, du begynder at forlige dig med ham, Jakobe.“

„Nej, det gør jeg ikke, . . . og det vil jeg heller aldrig kunne. Dertil er selve hans Person mig for meget imod. Men jeg tænker paa, at han jo endnu er ganske ufærdig. Ingen kan vide, hvad han under gunstige Forhold vil kunne udvikle sig til. Maaske vil han virkelig engang kunne blive en ret antagelig Mand for Nanny. I hvert Fald tror jeg næsten, jeg vilde foretrække ham til Svoger f. Eks. for et Menneske som Dyhring.“

„Hør, du er dog bleven en rigtig Kirsten Giftekniiv, Jakobe,“ sagde Fru Salomon. „Forleden var det Olga Davidsen, du havde travlt med; og idag er det din egen Søster, du vil have afsat.“

Jakobe blev rød. Hun følte sig truffet af Modrens Bebrejdelse.